

Sygn. akt II A Ka 416/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2024r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak

Sądu Apelacyjnego Anna Zdziarska

Protokolant Wiktoria Siporska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Kalinowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2024r.

sprawy B. B. (1) urodzonego (...) w W., syna P. i M. z domu B.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2023r. w sprawie sygn. akt XVIII K 198/22

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec B. B. (1) w ten sposób, że:

- podstawę rozstrzygnięć zawartych w wyroku uzupełnia o art. 4 § 1 kk, przyjmując stan prawny sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2022r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2600 ze zm.),

- uchyla orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i zaliczeniu na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego zawarte w pkt. 3 i 6,

- karę pozbawienia wolności orzeczoną w pkt. 2. za przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk podwyższa do 6 (sześciu) lat,

II. wyrok w pozostałej części utrzymuje w mocy,

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego i jako karę łączną wymierza karę 6 (sześciu) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 19 września 2022r. od godz. 15.30 do dnia 13 lipca 2023r. do godz. 15.30,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M. (2) – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 1.476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł, obejmującą 23 % VAT, z tytułu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym,

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego, w tym kwotę 600 (sześćset) zł z tytułu opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

	Sygnatura akt	II AKa 416/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 28 czerwca 2023r. w sprawie XVIII K 198/22.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# prokurator			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości – obrońca		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary – prokurator		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<p>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</p>		
<p>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</p>		
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	

#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>			
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				

0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			

0.12.2.2. Dowody					

niewwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewwzględnienia dowodu	
		-----	-----
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Apelacja obrońcy oskarżonego: 1. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

zeczności	# częściowo
pokrzywdzonych	zasadny
A. L. i E. L.	
oraz świadka R.	# niezasadny
Ś. (1), którzy w	
sposób zbieżny	# zasadny
zeczności, że słowa	
wypowiedziane	# częściowo
przez	zasadny
oskarżonego w	
toku pierwszego	# niezasadny
spotkania	
oskarżonego i	
pokrzywdzonych	
przed ich	
restauracją,	
które zgodnie	
z założeniem	
aktu oskarżenia	
wypełniają	
definicję gróźb	
karalnych, nie	
wzbudziły u	
pokrzywdzonych	
obawy, jak	
również	
zachowanie	
pokrzywdzonych	
polegające na	
pozostaniu	
przed lokalem,	
pozostawieniu	
przed lokalem	
roweru,	
zaniechanie	
wezwania policji	
czy innych osób	
celem odparcia	
rzekomo	
grożącego ataku,	
przesadzają o	
tym, iż	
pokrzywdzeni	
nie obawiali się	
słów rzekomo	
wypowiedzianych	
przez	
oskarżonego,	
brak obawy	
przejawiał	

zarówno A. L.,
jak i E.
L., przy czym
przesadzające w
tym zakresie
jest zachowanie
pokrzywdzonej,
a nie jej
późniejsze
zeznania przed
sądem, a
zachowanie
oskarżonego nie
wypełnia
przesłanek
warunkujących
przypisanie mu
czynu gróźb
karalnych, co
doprowadziło
sąd do błędnego
przeświadczenia
o zaistnieniu
przestępstwa
zgodnie z I
zarzutem aktu
oskarżenia;

2. Obraza art.
7 kpk poprzez
dokonanie
dowolnej oceny
dowodów –
zeznań świadka
R. Ś. (1) –
polegających na
przyjęciu, że
pokrzywdzony
prosił świadka
o wezwanie
policji i na
tej podstawie
określenie
przebiegu
zdarzenia, w
sytuacji, gdy
świadek
wskazał, że gdy
podszedł do
lokalu

pokrzywdzonego trwała rozmowa, a A. L. nie wzywał pomocy, czy to bezpośrednio od świadka, czy to poprzez wezwanie policji.

3. Rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych oraz kary łącznej w wysokości 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy wymierzeniu której sąd pierwszej instancji w sposób niewłaściwy określił, jakoby zaistniała znaczna szkodliwość społeczna zarzucanego oskarżonemu czynu, jak również nie uwzględnił stopnia winy oskarżonego, jak również faktu, że oskarżony w toku postępowania pierwszo-instancyjnego przyznał się w części do zarzucanego mu czynu i wyraził

skrucę oraz
negatywnie
ocenił swoje
postępowanie.

***Apelacja
prokuratora:***

Rażąca
niewspółmierność
kary
jednostkowej 4
lat pozbawienia
wolności
orzeczonej w
stosunku do
oskarżonego za
czyn zarzucany
w pkt. II
aktu oskarżenia
(punkt 2.
sentencji
wyroku)
przejawiająca się
w jej nadmiernej
łagodności w
stosunku do
ustalonego przez
sąd I instancji
wysokiego
stopnia
społecznej
szkodliwości
tegoż czynu
oraz wysokiego
stopnia winy
oskarżonego, jak
też licznych
okoliczności go
obciążających a
w następstwie
powyższego
także rażąca
niewspółmierność
kary łącznej 4
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
orzeczonej w
punkcie 3.

	<p>sentencji wyroku, w stosunku do celów zapobiegawczych, jakie kara ta ma osiągnąć wobec skazanego B. B. (1), a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego.</p> <p>1. Wbrew stanowisku obrońcy, dokonując oceny materiału dowodowego sprawy, w szczególności zeznań pokrzywdzonych małżonków L., Sąd Okręgowy nie uchybił zasadom ujętym w art. 7 kpk. Sąd wyczerpująco odniósł się do materiału dowodowego sprawy oceniając każdy dowód</p>			

indywidualnie,
ale także na
tle całokształtu
okoliczności
ujawnionych w
sprawie. Z treści
zeznań
pokrzywdzonej
E. L.
jednoznacznie
wynika, że
groźby
wypowiedziane
przez
oskarżonego
wzbudziły w
niej uzasadnioną
obawę ich
spełnienia.
Pokrzywdzona
wskazywała na
ten skutek
zarówno w toku
śledztwa (k. 58v,
k. 418v) jak
i na rozprawie.
Zeznając przed
sądem świadek
podała my się
bardzo
zdenerwowaliśmy
tymi groźbami,
bo jeżeli
powiedział, że
wróci i zrobił
to, co zrobił,
to znaczy, że
te groźby są
realne (k. 417v).
Wymiernym
przykładem
tego, jaki skutek
spowodowały
słowa
oskarżonego jest
stanowisko
świadka, będące
odpowiedzią na
pytanie
prokuratora o

dane osoby, od której
pokrzywdzeni otrzymali dane oskarżonego.

Pokrzywdzona odpowiedziała wówczas, że nie chce przy oskarżonym wskazać tych danych, bo mamy prawo obawiać się tego człowieka (k. 418).

Znamienne przy tym jest, że ta wypowiedź świadka pochodzi z rozprawy z 29 grudnia 2022r, zatem prawie pół roku po zdarzeniu.

Świadek wprost przy tym wskazuje, że to nie obawa o osobę, o której mówi, ale o siebie i męża powstrzymuje ją przed ujawnieniem jej danych.

Rację ma skarżący, że po pierwszym zdarzeniu z udziałem oskarżonego pokrzywdzeni nie wezwali policji, nieuprawniony jest jednak wniosek, że

powyższe
świadczy o tym,
że groźby
skierowane
przez
oskarżonego
wobec E. L. nie
spowodowały
skutku, o jakim
mowa w art. 190
§ 1 kk. Świadek
w tym zakresie
wskazała, że
po pierwszym
spotkaniu nie
wezwała policji,
bo nie
chcieliśmy
kłótni, to nie
były osoby
anonimowe (k.
418). A. L.
zeznając w tym
zakresie
wskazał, że nie
zadzwońiłem na
policję za
pierwszym
razem kiedy
przyszli, bo
pomyślałem, że
się uspokoją (k.
18v). Zważywszy
na okoliczności,
które miały
miejsce po dacie
zdarzenia
(głuche telefony,
nakłanianie
potencjalnych
klientów, by
nie kupowali
posiłków u
pokrzywdzonych,
k. 414v), a które
skutkowały
zamknięciem
lokalu, zeznania
pokrzywdzonych
w tym zakresie

wskazują, że małżonkowie L. nie chcieli zaostrzyć sytuacji właśnie dlatego, że obawiali się konsekwencji takiego stanu rzeczy. Okoliczność ta, przy uwzględnieniu zuchwałości oskarżonego i jego agresji już przy pierwszym spotkaniu z pokrzywdzonymi, czyni usprawiedliwioną, nawet zrozumiałą, taką ich postawę. Trudno w końcu nie dostrzec, że także oskarżony nie neguje okoliczności, że w dacie zdarzenia był pod znacznym wpływem alkoholu, a po jego spożyciu staje się agresywny (k. 87v ...ja po pijaku mogłem narozrabiać...). W konsekwencji, wobec takiej podstawy dowodowej wyroku w zakresie przestępstwa z art. 190 § 1 kk na szkodę E. L., stanowisko

obrońcy, by
oskarżony nie
zrealizował
znamion tego
występku wobec
braku skutku w
postaci
wzbudzenia u
pokrzywdzonej
obawy o
spełnieniu
groźby, jest
chybione i to w
stopniu
oczywistym.

2. Sąd Okręgowy
dokonując oceny
zeznań świadka
R. Ś. (2) nie
uchybił
wskazaniom
wiedzy, logiki
i doświadczenia
życiowego, tym
samym
nieuprawniony
jest zarzut, by
dopuścił się
naruszenia art.
7 kpk. Relacja
R. Ś. (2) co
do przebiegu tej
części zdarzenia,
którą mógł
obserwować, i w
której
uczestniczył, jest
zgodna z
zeznaniem
pokrzywdzonych
stanowiąc
wsparcie dla ich
wypowiedzi.

Odnosząc się do
tych elementów
wypowiedzi
świadka, na
które powołuje

się obrońca
podnieść należy,
w szczególności,
że R. Ś.
(2) zeznał, że
pokrzywdzony
jakby gestem
poprosił, aby do
niego podszedł.
Zauważył
wówczas, że w
lokalu
małżonków L.
była rozbita lada
chłodnicza, a
na podłodze
leżały szkła.
Oskarżony,
którego świadek
znał z widzenia
(... ja też
go skojarzyłem
jako mężczyznę,
który pojawiał
się już wcześniej
w okolicy k. 71v),
w obecności
świadka mówił
do
pokrzywdzonego
m. in. (cyt.)
rozjebię tą budę,
spali. R. Ś. (2)
wprost wskazał,
że B. B.
(1) ewidentnie
szukał zaczepki
(k. jw.). Świadek
przyznał także,
że A. poprosił
go, by wezwał
policję i w tym
celu wyszedł na
zewnątrz, jednak
gdy podjął próbę
zadzwonienia na
policję, to A.
w tym czasie
sam dzwonił.
Okoliczności te,

zrelacjonowane
podczas
śledztwa,
świadek zeznał
także na
rozprawie
twierdząc w
szczegółności, że
pan L. mówił,
abym zadzwonił
po policję (k.
370). Co do
niektórych
elementów
zdarzenia,
zeznając przed
sądem świadek
ich nie pamiętał,
ale jednocześnie
potwierdził
swoje
wcześniejsze
zeznania
wskazując, że
to przesłuchanie
było w miarę na
świeżo (k. 370v).
Trudno przy tym
nie dostrzec,
że zeznając na
rozprawie
świadek łagodził
swoje
jednoznaczne
wypowiedzi ze
śledztwa, w
szczegółności w
zakresie
identyfikacji
oskarżonego,
podnosząc przy
tym, że
składanie
zeznań jest
męczące i
denerwujące (k.
370v). W ocenie
Sądu
Apelacyjnego,
taka postawa

świadka była uwarunkowana tym, że zeznawał w obecności oskarżonego i w takich warunkach nie chciał go obciążać. Istotne jednak jest to, że zasadnicze elementy zdarzenia świadek podał w sposób zgodny z tym, co zeznał w śledztwie, a nadto złożone wówczas zeznania w całości potwierdził. Świadek był przy tym konsekwentny podając, że w czasie tej części zdarzenia, w której uczestniczył, żona A. krzyczała do tamtego odchodzącego, że zabrał im pieniądze na życie (k. 72v, k. 369).

W zakresie samej identyfikacji oskarżonego, niezależnie od zeznań pokrzywdzonych i świadka, wskazać należy, że oskarżony przyznał, że zniszczył

wyposażenie sklepu pokrzywdzonych, kwestionował jedynie kradzież pieniędzy.

W omówionych warunkach próba wykazania, że zeznania świadka przeczą ustaleniom Sądu Okręgowego, nie może być skuteczna, takim samym czyniąc zarzut obrazy art. 7 kpk w zakresie oceny wartości tego dowodu.

Sąd Apelacyjny zapoznał się także z pisemnym stanowiskiem oskarżonego z dnia 25 sierpnia 2023r. zatytułowanym „apelacja” (k. 754-756v), które w części powieliła zarzuty apelacji obrońcy.

Wbrew twierdzeniu oskarżonego, jego zachowanie wobec pokrzywdzonych w czasie pierwszej wizyty w ich lokalu nie miało charakteru

klótni i
wzajemnego
ubliżania. Z
zeznań
pokrzywdzonych
jednoznacznie
wynika, że to
oskarżony był
osobą
agresywną,
zachowywał się
prowokacyjnie,
ubliżał i groził
małżonkom L..
Relację tych
świadków
częściowo
wspierają
zeznania J. B.,
który przyznał,
że doszło do
wymiany zdań
pomiędzy B. a
właścicielem (...)
imieniem A., a
w konsekwencji
tego złapał B. za
rękę,
odciągnął. Co
do samego
pokrzywdzonego
świadek podał,
że znał jego
lokal,
przychodził tam,
właściciel jest
w porządku,
byliśmy po
kielichu, nie
chciałem, aby
wyszła z tego
jakaś klótnia (k.
78v). Świadek
potwierdził te
zeznania przed
sądem choć
jednocześnie
łagodził
okoliczności
dotyczące

przebiegu zdarzenia. W świetle jego wypowiedzi nie ulega wątpliwości, że to oskarżony sprowokował zajście i to on zachowywał się agresywnie, bowiem w przeciwnym wypadku nie byłoby powodów, by świadek odciągał go z miejsca zdarzenia. W takich warunkach, uwzględniając także wcześniej przywołaną argumentację, stanowisko oskarżonego, by jego zachowanie w czasie pierwszej wizyty w lokalu pokrzywdzonych nie realizowało znamion gróźb karalnych wobec E. L. nie zasługuje na uwzględnienie, jako sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie.

W oczywistej sprzeczności z dowodami pozostaje także twierdzenie oskarżonego, że nie dokonał

zaboru
pieniędzy
pokrzywdzonych
a tym samym
jego zachowanie
nie stanowi
kwalifikowanego
rozboju. Negując
trafność ustaleń
w tym zakresie
oskarżony
opiera się na
treści złożonych
wyjaśnień, które
Sąd Okręgowy
w zasadniczej
części uznał za
niewiarygodne.
Podnieść należy,
że B. B.
(1) dopasowywał
treść swoich
wypowiedzi do
bieżących
wyników
postępowania,
zatem w
przeciwieństwie
do zeznań
pokrzywdzonych,
nie stanowiły
one szczerej
relacji z
przebiegu
zdarzenia. W
tym zakresie
powtórzyć
należy za Sądem
Okręgowym, że
w śledztwie
oskarżony
zaprzeczył, by
zdarzenia ujęte
w zarzutach
miały miejsce.
Podniósł, że
doszło jedynie
do wymiany
zdań z
pokrzywdzonym,

a w zakresie rozboju wskazał, że zdarzenie takie nie miało miejsca, a z uwagi na podany przez pokrzywdzonych ubiór sprawcy, pokrzywdzeni nie mogli go rozpoznać. Wykluczył, by po raz drugi był w lokalu pokrzywdzonych (k. 87v), w toku kolejnego przesłuchania żądając nagrań z monitoringu, żeby wiedzieć co jest grane (k. 197). Tożsame stanowisko zajął na rozprawie odmawiając składania wyjaśnień (k. 366), które jednak złożył po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. B. B. (1) przyznał wówczas, że w lokalu był drugi raz, kastetem zniszczył ladę, miał miecz, który był atrapą z elementami metalu, stanowczo przy tym zaprzeczył, by ukradł pieniądze. Mając na uwadze taką postawę procesową

oskarżonego,
jego
niekonsekwencję,
wewnętrzną
sprzeczność
relacji i jej
dopasowywanie
do bieżących
efektów
postępowania,
oczekiwanie by
na takiej
podstawie Sąd
miał czynić
ustalenia
faktyczne, jest
bezpodstawne.
Wersji
oskarżonego
przeczą
pozostałe
dowody, które
jako spójne,
logiczne i
konsekwentne
stanowią
skuteczną dla
nich
przeciwagę i
podstawę do
czynienia
prawdziwych
ustaleń
faktycznych.
Powtórzyć
jedynie wypada,
że dokonanie
przez
oskarżonego
kradzieży
pieniędzy
pokrzywdzonych,
nie wynika - jak
twierdzi B. B. (1)
- wyłącznie z ich
zeznań, skoro
świadek R. Ś. (2)
od pierwszego
zeznania
wskazywał, że E.

L., na miejscu zdarzenia, do odchodzącego oskarżonego krzyczała, że zabrał im pieniądze na życie (k. 72v).

Sąd Apelacyjny nie znajduje także podstaw do podważenia ustaleń Sądu w zakresie wysokości szkody powstałej w wyniku działania oskarżonego, w szczególności kwoty skradzionych pieniędzy. Sąd Okręgowy przeprowadził w tym zakresie postępowanie dowodowe uzasadniając przyczynę, dla których zmodyfikował ujętą w zarzucie kwotę i brak jest podstaw do uznania, by wartość ta została zawyżona. Z omówionych przyczyn, powodu ku temu zdecydowanie nie mogą stanowić wyjaśnienia oskarżonego.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty oskarżonego, by podstawę wyroku Sądu stanowił niekompletny materiał dowodowy. Bez znaczenia dla przedmiotu postępowania pozostaje przesłuchanie U. K., skoro nie była uczestnikiem zdarzeń ujętych w zarzutach. Sąd Apelacyjny nie znajduje także podstaw do kwestionowania wartości dowodowej opinii biegłych psychiatrów, jej treść przeczy temu, by oskarżony nie miał zachowanej swobody wypowiedzi. Dla skuteczności zarzutów sformułowanych wobec wyroku niezbędne jest wykazanie rzeczywistych uchybień w sferze prawa procesowego a nie ich kreowanie dla potrzeb postępowania apelacyjnego, tymczasem taki

wyłącznie cel
wynika z
„apelacji”
oskarżonego.

**Zarzut
rażącej
niewspółmierności
kar
jednostkowych
i kary łącznej
z apelacji
obrońcy
oskarżonego.**

**Apelacja
prokuratora.**

Analizując
argumenty obu
apelacji, oparte
na tej samej
podstawie
odwoławczej,
choć
odmiennych
kierunkach
zaskarżenia, Sąd
Apelacyjny
uznał, że
zasadne są te
przedstawione
przez
prokuratora, co
czyni słusznym
zarzut
sformułowany
przez tego
skarżącego.
Zgodzić się
należy z
prokuratorem,
że Sąd Okręgowy
prawidłowo
rekonstruuje
stan faktyczny
sprawy nie nadał
właściwej rangi
tym
okolicznościom,

które z niego wynikają, a mają zasadnicze znaczenie przy kształtowaniu kary za przypisaną oskarżonemu zbrodnię rozboju. Okoliczności te Sąd dostrzegł, jednak dokonując ocen i ustaleń w zakresie właściwej sankcji za ten czyn bezzasadnie uznał, że uzasadniają wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności. Tymczasem okoliczności przedmiotowe dotyczące czynu oskarżonego, a także te o charakterze podmiotowym związane z jego osobą, nakazują przyjąć, że kara w takim wymiarze jest karą rażąco łagodną, niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk a jako taka nie zrealizuje celów kary. Podzielić przy tym należy

stanowisko
prokuratora, że
w przypadku
oskarżonego B.
B. (1)
okoliczności
obciążające
zdecydowanie
przeważają, a
jego społeczne
funkcjonowanie
odzwierciedlone
w karcie karnej
wskazuje, że
zasadniczą
funkcją kary jest
ta
zapobiegawcza,
ochronna. Tym
samym,
uwzględniając
okoliczności
przywołane
wyżej, a
podniesione
przez
prokuratora w
apelacji, kara
wymierzona
oskarżonemu
przez sąd I
instancji
pozostaje w
takiej
dysproporcji do
kary, która przy
ich właściwym
uwzględnieniu
powinna być
orzeczona, że
uzasadnia zarzut
jej rażącej
niewspółmierności.
Orzeczona kara
odbiega bowiem
i to w sposób
istotny od tej,
jaką należało

oskarżonemu
wymierzyć.

Zasady wymiaru
kary określa art.
53 kk, do którego
słusznie odwołał
się także Sąd
Okręgowy. W §
2 tego przepisu
wymieniono
najistotniejsze
okoliczności (w
szczególności),
które Sąd,
wymierzając
karę według
swojego
uznania, ma
obowiązek
uwzględnić.

Wskazano tam
motywację i
sposób
zachowania się
sprawcy, rodzaj i
stopień
naruszenia
ciążących na nim
obowiązków,
rodzaj i rozmiar
ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób
życia przed
popelnieniem
przestępstwa i
zachowanie się
po jego
popelnieniu.

Przekładając te
okoliczności na
stan faktyczny
rozpoznawanej
sprawy
stwierdzić

należy, że B. B. (1) dopuścił się zbrodni rozboju, przy czym jego działanie nie było nagłe, nieprzemyślane, ale w tym celu oskarżony wrócił do lokalu pokrzywdzonych, uprzednio zmieniając ubiór, założył także maseczkę. Oskarżony dokonał rozboju w porze dziennej, w sposób jawny, demonstrując pokrzywdzonym kastet i przedmiot przypominający miecz samurajski, rozbił szybę lody chłodniczej i lodówki, niszcząc w ten sposób znajdujące się tam produkty spożywcze. Niezależnie od relacji w tym zakresie małżonków L., świadek R. Ś. (2) zeznał, że pokrzywdzony w czasie, gdy on był już na miejscu, był nad wyraz spokojny, a potem gdy go o to zapytał, A. L. odpowiedział, że wynikało to

z jego lęku -
bał się, gdyż ten
z brodą miał
maczetę, czy
miecz
samurajski i nim
wymachiwał i
rozbił ladę (k.
72v). O swoich
traumatycznych
przeżyciach
związanych z
zachowaniem
oskarżonego
pokrzywdzeni
szczegółowo
zeznali na
rozprawie. A. L.
wskazał, przy
zdrowych
zmysłach każdy
by się bał,
gdyby widział
miecz... żona
moja zaczęła
płakać... nie
poszedłem do
środka, bo się
bałem, kiedy
był oskarżony
z mieczem w
środku.
Człowiek z
mieczem groził
mi, zabrał
wszystko, co
miałem (k.
415-415v).
Świadek wprost
wskazał, że nie
było żadnej
reakcji, żadnej
szarpaniny z
jego strony
miałbym dużo
do stracenia,
mam troje dzieci
(k. 415v). Taki
sposób
zachowania

oskarżonego
świadczy o bucie
i lekceważącym
stosunku do
pokrzywdzonych
i otoczenia, jest
zatem
przejawem
znacznego
stopnia jego
demoralizacji.

Odnosząc się
do społecznego
funkcjonowania
oskarżonego
podnieść należy,
że jest on
sprawcą
wielokrotnie
karanym za
przestępstwa
godzące w różne
dobra prawne, w
tym
kwalifikowany
rozbój, kradzież
z włamaniem,
groźby,
znieważenia
funkcjonariuszy
publicznych i
czynne napaści
na nich, udział
w bójce,
niealimentację,
przestępstwa p-
ko
wiarygodności
dokumentów i
z ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii (k.
616-621).
Oskarżony
odpowiada w
warunkach
recydywy z art.
64 § 1 kk.
Podczas

przesłuchania w śledztwie, na pytanie o to, czy był karany, oświadczył – oprócz gwałtu i morderstwa za wszystko (k. 86v). Wskazać także należy, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, nie negował, że nadużywa alkoholu i jest świadomy tego, że pod jego wpływem jest agresywny (po pijaku mogłem narozrabiać... k. 87v). Oskarżony przyznał, że w dacie czynu, w tożsamym stanie, czyli nietrzeźwy, stawiał się na terapię odwykową.

Podstawową miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji.

Przypisany oskarżonemu rozbój, przy zastosowaniu korzystniejszego dla niego stanu prawnego, zagrożony był karą pozbawienia wolności w

wymiarze od 3 do 15 lat. Sąd Okręgowy wymierzając karę 4 lat pozbawienia wolności ukształtował ją zdecydowanie w dolnej granicy zagrożenia, co przy uwzględnieniu przywołanych wyżej okoliczności czynu, ale także właściwości i warunków osobistych oskarżonego ujawnionych chociażby w sposobie jego dokonania, przekonują o słuszności stanowiska prokuratora, że orzeczona kara jest łagodna, rażąco nieadekwatna wobec dominujących okoliczności obciążających. Z tych względów Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzut apelacji prokuratora i karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego za przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 288

§ 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk podwyższył do 6 lat. Tak ukształtowana kara jest sankcją sprawiedliwą, uwzględnia dyrektywy wymiaru kary, spełni także cele wobec oskarżonego, tak wychowawczy, jak i zapobiegawczy.

Odmienne stanowisko wyrażone w apelacji obrońcy, a także przez samego oskarżonego, jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Wbrew ocenie obrońcy, o znacznej społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu kwalifikowanego rozboju zdecydował sam ustawodawca klasyfikując taki czyn jako zbrodnię.

Uwzględniając omówione przez Sąd Okręgowy, jak i powyżej, jego okoliczności i sposób działania

oskarżonego, także stopień winy B. B. (1) uznać należy za znaczny. Samo częściowe przyznanie się do czynu, w przypadku oskarżonego nie ma takiego znaczenia, jak wskazuje obrońca i on sam. Nie ulega bowiem wątpliwości, że stanowisko oskarżonego w zakresie zarzutów było uwarunkowane efektami postępowania dowodowego, zatem nie wynikało z jego rzeczywistej skruchy i zrozumienia naganności własnego postępowania. Rację ma oskarżony, że taka postawa to jego uprawnienie procesowe i nie może powodować negatywnych dla niego skutków, nie oznacza to jednak, że podlega ocenie na jego korzyść, bo podstaw ku temu brak.

Także sytuacja osobista oskarżonego nie stanowi skutecznej przeciwwagi dla okoliczności go obciążających. Skoro żona i dzieci nie stanowiły dla oskarżonego wystarczającej motywacji do przestrzegania prawa i zachowywania abstynencji, to nieuprawnione jest oczekiwania, by sama sytuacja rodzinna mogła skutkować złagodzeniem kary orzekanej za tak poważne przestępstwo.

Wniosek

W apelacji obrońcy oskarżonego o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów.

W apelacji prokuratora o zmianę wyroku poprzez wymierzenie za czyn zarzucony w punkcie II. aktu oskarżenia kary 6 lat

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>pozbawienia wolności i kary łącznej 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek z apelacji obrońcy oskarżonego, z przyczyn wskazanych przy omówieniu zarzutów, jest bezzasadny w stopniu oczywistym.</p> <p>Zasadność zarzutu apelacji prokuratora skutkowałą uwzględnieniem wniosku o podwyższenie wymiaru kary za czyn z punktu II. aktu oskarżenia do 6 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił jednocześnie wniosku o orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy</p>	

pozbawienia
wolności.

Przypisane
oskarżonemu
przestępstwa
zostały
popelnione nie
tylko w bardzo
bliskiej
przestrzeni
czasowej, ale
pozostają w
związku,
bowiem
okoliczności, w
których
oskarżony
skierował groźbę
bezprawną
wobec
pokrzywdzonej
E. L., były dla
niego
pretekstem do
popelnienia
kwalifikowanego
kumulatywnie
rozboju, co
miało miejsce
na przestrzeni
kilkudziesięciu
minut. Tym
samym,
pomiędzy
przestępstwami
przypisanymi
oskarżonemu
zachodzi bardzo
bliski związek
przedmiotowo-
podmiotowy. W
takich
warunkach
zatarciu ulega
indywidualny
charakter
każdego z nich,
a znaczenia
nabiera

kompleksowa ocena całej działalności przestępczej oskarżonego, którą odzwierciedlają oba czyny. Z tych względów, Sąd Apelacyjny ukształtował wymiar kary łącznej wobec oskarżonego w najniższym – zgodnie z art. 86 § 1 kk - ustawowym wymiarze uznając, że za takim orzeczeniem przemawiają przywołane okoliczności. Kara łączna w przyjętym wymiarze jest karą sprawiedliwą, stanowiąc zasłużoną sankcję za przypisane oskarżonemu przestępstwa.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Z uwagi na zmianę stanu prawnego, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony

	<p>wyrok w ten sposób, że podstawę rozstrzygnięcia uzupełnił o art. 4 § 1 kk, przyjmując stan prawny sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2022r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2600 ze zm).</p>	
<p>Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Modyfikacja wyroku w tym zakresie wynikała z regulacji art. 4 § 1 kk, zatem obowiązku stosowania ustawy względniejszej dla oskarżonego.</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1w całości co do winy oraz co do kary w zakresie czynu z art. 190 § 1 kk na szkodę E. L.;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Omówiono przez zarzutach apelacji.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
<ul style="list-style-type: none"> - przyjęcie w podstawie rozstrzygnięć zawartych w wyroku art. 4 § 1 kk, - uchylenie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności, - podwyższenie wymiaru kary 		

<p>jednostkowej za przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,</p> <ul style="list-style-type: none"> - wymierzenie kary łącznej, - zaliczenie na poczet kary łącznej okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego; 	
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>	
<p>Omówiono wcześniej;</p> <p>Uchylenie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności było niezbędne w związku z podwyższeniem wymiaru kary jednostkowej, co skutkowało koniecznością ukształtowania nowej kary łącznej i zaliczenia na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie.</p>	
<p>0.15.3. Uchylenie</p>	

wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V. VI.	Sąd zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego kwotę 1.476zł obejmującą 23%	

VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Ustalając wysokość wynagrodzenia na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2023.1964), sąd uznał, że różnicowanie wynagrodzeń obrońców poprzez znaczne zniżenie stawek przysługujących za obronę z urzędu w stosunku do tych, które są należne za obronę z wyboru, nie znajduje uzasadnienia w demokratycznym państwie prawa naruszając konstytucyjną zasadę równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP).

Sąd zasądził od oskarżonego na

	<p>rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego, w tym kwotę 600zł z tytułu opłaty za obie instancje, stosownie do treści art. 634 kpk i art. 1, 2 ust. 1 pkt 6 oraz art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U.2023 poz. 123 ze zm.).</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Anna Zdziarska SSA Ewa Gregajtys SSA Ewa Leszczyńska-Furtak</p>		

<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1.</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Ustalenia w zakresie winy i kary;</p>	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2.	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymiar kary	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana